పరాత్పరుడి పెళ్ళిగోల

రాణీ మాలిని

సాయంత్రం ఐదు గంటలయింది

ఆఫీసు నుంచి బయటపడి పరధ్యాన్నంగా నడుస్తున్నా డతను. కొంపలు తగలబడి పోతున్నట్లు హడావిడిగా పరుగులెత్తే జన సమూహం.... అడ్డు వచ్చిన వారిని క్షమించక శిక్షిస్తూ దూసుకుపోయే వాహనాలు– "బొయ్"మని శబ్దం చేస్తున్న కార్ల హారన్ మోతలు... సైకిల్ బెల్‌లు, ఇవేమి అతని ఏకాగ్రతని భంగం కలిగించలేక విఫలమయ్యాయి.

ఆఫీసరు తలవాచేటట్లు పెట్టిన చివాట్లతో మెదడు వేడెక్కింది. తన మనసెందుకో అశాంతితో నలిగి పోతున్నది. పని మీద ఏకాగ్రత చూపలేక పోతున్నాడు. ఏం చేస్తే తన సమస్య పరిష్కార మవుతుంది. ఆలోచనలతో భారమైన హృదయం, నాలుగు గంటల పోస్టులో వచ్చిన లెటర్ చదవగానే– కోపంతో మండిపడే ప్రేయసికి– ప్రియుడి చేతిలో ఖరీదైన ప్రెజెంట్ చూడగానే మనస్సులో అనురాగం పొంగినట్లు– అతని మనస్సు స్వాంతన పొందింది.

"అతనికి సంతోషం కలిగించిన ఆ లెటర్‌లో ఏముందబ్బా!"

లవ్ లెటరా! అనుకోవటానికి– అతనిని పరీక్షగా చూసిన ఏ అమ్మాయి అంత ధైర్యం చెయ్యదు.

అతనికి కన్నవారు పెట్టిన పేరు పరాత్పర రావు.

సన్నిహితులు– స్నేహితులు చేసిన నామకరణం– "పరాన్న జీవి".

అతని వయస్సు ముప్పయి ఎనిమిదేళ్ళు!

ముగ్గురు పిల్లల తండ్రి అనుకుంటే– మీ అంచనా తప్పే!

ఇంకా పెళ్ళే కాలేదు!

పెళ్ళి చేసుకోనని భీష్మ ప్రతిజ్ఞ చేశాడా....! అబ్బే అదేం లేదు!

పాపం అతనికి పెళ్ళి చేసుకోవాలనే ఉంది. కాని.... అతను చేసుకోవాలను కుంటే జరిగిపోయేంత తేలిక కాదు.

పరాత్పరరావు తండ్రి నెదిరించి పెళ్ళి చేసుకునేంత ధైర్యశాలి కాదు.

"ఎన్నాళ్ళు హోటల్ కూడు తింటాడు– పోనీలే ఏదో సంబంధం చూసి ముడిపెడదాం" అని ఆ తండ్రి అనుకోడు.

"ఆ మాట పరాత్పరరావు తల్లి" అంటే ఊరుకునేవాడు కాదు. ఆవిడ భర్త మాటలు విని– విని భరించలేక "బుద్ధి తక్కువై మిమ్మల్ని కదిలించానంటూ" ఓ నమస్కారం పడేసి "జుట్టు తెల్లబడిపోయిన తరువాత ఎవరు కట్నం పోసినా ఎవరూ చేసుకోరు" అని ఓ బాణం వదిలి మరీ లోనికి వెళుతూ ఉండేది ఆ తల్లి.

అప్పుడప్పుడు పరాత్పరరావుకి తండ్రి నెదిరించాలన్న ఆలోచన రాక పోలేదు! వచ్చింది.... కానీ.... కనిపెంచిన తండ్రి.... ఆడ.... మగ.... అన్నీ తనే కదా! వాళ్ళ ముచ్చట్లు ఎప్పుడు తీరతాయి! కొడుకు పెళ్ళి తమ చేతులమీదుగా చెయ్యాలన్న కోరిక ఉండటంలో తప్పు లేదు. కాలయాపన అయిపోతుందన్న బాధ తప్ప! ఫలానా వారబ్బాయి తండ్రి నెదిరించి పెళ్ళి చేసుకున్నాడంటే! ఎంత సిగ్గుచేటు.... నలుగురిలో తండ్రి కెంత అవమానం!తన గురించి తనవాళ్ళు చిన్నబోయే దుస్థితి కల్పించ కూడదని తనలో తనే నిర్ణయించు కున్నాడు అలానే ఆచరిస్తున్నాడు.

లోకనాధానికి పిల్ల నచ్చితే.... ఆపై కట్నం నచ్చదు.

పోనీ రెండోది నచ్చితే– మొదటి దానిలో లోపాలు ఎంచకుండా ఉంటాడా అంటే! అది లేదు!

నట్టింట తిరిగే ఒక్కగా నొక్క కోడలు అందంగా ఉండాలి అంటాడు.

రెండూ నచ్చితే అదిగో పిల్లకి నలుగు రన్న లున్నారు. నలుగురూ గుద్దుకుని అడపడుచు లాంఛనాలు సరిగా జరపరు. ఒక్క బావమరిది అయితే పెట్టుపోతలు బాగా పెడతాడు" అంటూ ఇంకో లంకె వేస్తాడు అలా వెనక్కి వెళ్ళి పోతుంది పరాత్పరుడి పెళ్ళి.

మొదట్లో వ్యవసాయం చేసేవాడు పరాత్పర రావు. ఛ.... ఛ.... వ్యవసాయం అయితే కట్నం ఎక్కువ రాదు. మొన్నీ మధ్య రామారావు కొడిక్కి ఆస్తి లేకపోయినా ఉద్యోగం చూసి లక్ష రూపాయలు కట్నం ఇచ్చారు. మనకు వెనుక ఆస్తి ఉంది. కట్నం ఇంకా ఎక్కువే రావాలి అని లెక్కలు వేసి.... ఉద్యోగస్తు డయితే లక్ష రూపాయల పైనే కట్నం వస్తుందన్న కొత్త ఆలోచన పుట్టు కొచ్చి రావటం తోనే.. పెద్ద తలల కాళ్ళు పట్టుకుని ఇంటర్‌మీడియట్ గట్టెక్కిన కొడుక్కి ఉద్యోగం వేయించ గలిగాడు. ఎవరూ లేకుండా చూసి కాళ్ళు పట్టుకుంటే అవతలి వారి మనసూ కరుగుతుంది.... మన పనీ జరుగుతుంది.... నలుగురిలో పరువూ 'నిలుస్తుంది అన్న పాలసీ లోకనాధానిది.

ఉద్యోగానికి కాస్త ఖర్చయినా.... రేపు కట్నం సొమ్ములో రాబట్టుకో వచ్చునన్న ఆలోచనతో తేలిగ్గా ఖర్చు పెట్టేశాడు. చిన్న ఉద్యోగం అన్న బాధ ఎకోశానా లేదు! చిన్న దయినా– పెద్ద దయినా– ఎవరన్నా పరాయి ఊరు పోయి చూడొచ్చారా! ఫలానా ఆఫీసులో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడన్న గొప్ప చాలదూ! అని మురిసి పోతుంటాడు.

పరాత్పరరావు ఉద్యోగంలో చేరి ఆరేళ్ళు నిండాయి.

అతను ప్రవేటుగా డిగ్రీ పూర్తి చేశాడు. ఉద్యోగంలో ఓ మెట్టు పై కెక్కాడు. ఆ సంగతి తండ్రికి తెలియ నివ్వలేదు. మరో పదివేలు రేటు పెంచుతాడన్న భయంతో.

"మీ పిచ్చి పాడుగాను! ఎందు కంత దురాశ! లక్షణంగా పిల్లవాడి పెళ్ళి చేసి వాళ్ళని చూస్తూ ఆనందంగా గడిపే రోజసలు వస్తుందా!" అంటూ వాపోతుందా ఇల్లాలు.

లోకనాధం భార్య మాట పట్టించుకునే రకం కాదు.

పట్టింది తాడే అయినా!" కాదు నా చేతిలోది పాము!" అని వాదించేంత మొండివాడు.

తండ్రి పద్ధతి చూసి చూసి విసిగెత్తిపోయి తనకు పెళ్ళయ్యే యోగం ఉందో లేదో అని వాపోతూ స్నేహితుడి దగ్గర తన గోడు వెళ్ళ బోసుకున్నాడు పరాత్పరరావు.

అతను పనిమీద వూరికి వెళ్ళాడు పది రోజుల క్రితం.

"రేపు బయలుదేరి వస్తున్నానని– నీ పెళ్ళికి ప్లాను రెడిగా ఉందనీ లెటరు వ్రాశాడతను పరాత్పరరావుకి.

ఆ లెటర్‌లో ఉన్నది నాలుగు లైన్లు. పరాత్పరరావు ఆ లెటర్‌లోని సారాంశాన్ని కంఠస్థం చేసేశాడు.

అందులోని సారాంశం అతనికి ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగించింది.

ఇంకా విపులంగా చెప్పాలంటే వెయ్యి ఏనుగుల బలాన్నిచ్చింది.

ఫ్రెండ్‌కు వచ్చిన ప్లాను గురించి ఆలోచించాలని ప్రయత్నించి విఫలమై కసిగా జుట్టు పీక్కున్నాడు

"తన మట్టి బుర్రకి ఆ మాత్రం తెలివి తేటలుంటే ఇంకా బ్రహ్మచారిగా అఘోరిస్తానా!" అని గొణుక్కున్నాడు.

ఆలోచనలు సేవిస్తూ రూముకి చేరుకుని స్నానం చేసి ఇస్త్రీ బట్టలు తగిలించాడు శరీరానికి.

అద్దంలో ముఖం చూసుకుంటూ దువ్వెన తీసుకున్నాడు క్రాప్ దువ్వటానికి.

"రోజు రోజుకి నుదురు మీద జుట్టు వెనక్కు పోతోంది నా పెళ్ళిలాగే" అని వాపోయాడు.

తల దువ్వి ముఖానికి లైట్‌గా పౌడరు అద్దాడు. ఫారిన్ సెంటు స్ప్రే చేసుకుని ఒకసారి తన ఆకారం వైపు చూసుకున్నాడు.

ఖరీదైన బట్టలు.... చేతికి వాచీ.... నీలం రాయి ఉంగరం.... నిగనిగలాడే బూటు.... వయసు పెరిగి కొంచెం ముందుకు సాగిన ఉదర భాగం.... పొట్టి పొడవు కాని ఎత్తు.... నలుపు తెలుపు కాని శరీర చ్ఛాయ.... అందగాడు కాదు మరి అనాకారి కాదు అనిపించే ముఖం.... అన్నీ కలిపితే అతను–

పరాత్పరరావు.

రూమ్‌కి తాళం వేసి మెల్లగా నడవసాగాడు.

రోజూ టీ తాగే హోటల్ కెళ్ళి టిఫెను తిని టీ తాగాడు. ఏదో నా అదృష్టం బాగుండి ఒక్క అమ్మాయైనా నన్ను ప్రేమించక పోతుందా అని సాయంకాలాలు చక్కగా తయారై రోడ్ల వెంట తిరుగు తుంటాడు. సినిమా హాళ్ళ దగ్గర టికెట్ దొరక్క నిరాశపడే అమ్మాయిలకు తన సొంత డబ్బుతో బ్లాక్‌లో టికెట్లు తెచ్చి పెడతాడు. వాళ్ళు నవ్వి థాంక్స్ చెప్పి టికెట్ రేటు చేతిలో పెట్టి వెళ్ళిపోతారు!

అతను అమ్మాయిల ప్రేమ సంపాయించటానికి సినిమాల్లో చూసిన ట్రిక్‌లన్నీ ప్రయోగించాడు. మనీ వేస్ట్ – ప్రోగ్రస్ నిల్.

రెండు నెలల క్రితం ఓ రోజు సాయంత్రం పరాత్పరరావు అతని ఫ్రెండ్‌రావు సినిమాకి వెళ్ళారు.

టికెట్లు తీసుకోవడానికి క్యూలో నిల్చున్నారు కొత్త సినిమా వచ్చి నాలుగు రోజులే అయింది.

ఓ చక్కని అమ్మాయి మగవాళ్ళ క్యూ దగ్గర వచ్చి ఆగింది.

త్వరగా నడవటం వలన నుదట స్వేదబిందువులు మెరుస్తున్నాయి.

కళ్ళలో టికెట్లు దొరకవేమో అన్న ఆదుర్దా తొంగి చూస్తోంది.

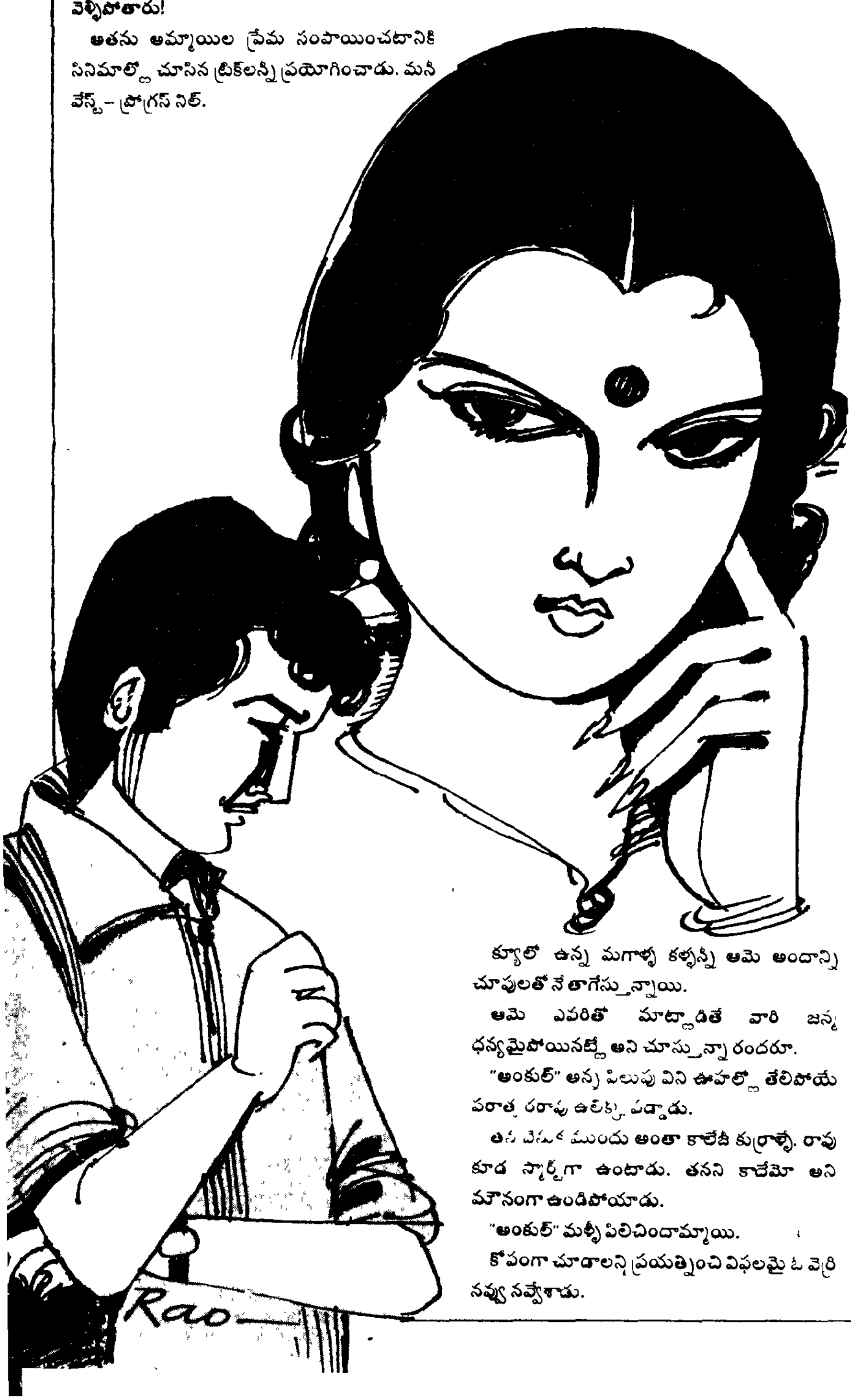

క్యూలో ఉన్న మగాళ్ళ కళ్ళన్నీ ఆమె అందాన్ని చూపులతో నే తాగేస్తున్నాయి.

ఆమె ఎవరితో మాట్లాడితే వారి జన్మ ధన్యమైపోయినట్లే అని చూస్తున్నా రందరూ.

"అంకుల్" అన్న పిలుపు విని ఊహల్లో తేలిపోయే పరాత్పరరావు ఉలిక్కి పడ్డాడు.

తన వెనుక ముందు అంతా కాలేజీ కుర్రాళ్ళే. రావు కూడ స్మార్ట్‌గా ఉంటాడు. తనని కాదేమో అని మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

"అంకుల్" మళ్ళీ పిలిచిందామ్మాయి.

కోపంగా చూడాలని ప్రయత్నించి విఫలమై ఓ వెర్రి నవ్వు నవ్వేశాడు.

"అంకుల్! మాకు రెండు టికెట్లు తీయరూ? బ్రతిమాలినట్లుగా అడిగిందామ్మాయి.

"తనని ఓ అమ్మాయి అంకుల్ అని పిలుస్తుందా' అన్న బాధలో, మిగిలిన మాట లేవీ పరాత్పరరావు చెవిలో దూరలేదు. బోరున ఏడ్వాలని పించింది. "నా కింకా పెళ్ళే కాలేదు. నీకు అంకుల్‌లా కనబడు తున్నానా?" అని ఆ అమ్మాయి నెత్తిన రెండు మొట్టాలని పించింది.

అవన్నీ చేయటానికి సంస్కారం అడ్డువచ్చి నిగ్రహించుకుని వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా ఫ్రెండ్‌ని చేయిపట్టి లాక్కు వెళ్ళి బేరం చెయ్యకుండా రిక్షా ఎక్కేసాడు.

ఆ అమ్మాయితో సహా చుట్టూ వాళ్ళందరూ తెల్లబోయారు

గంట నుంచి నిలబడి చివరి క్షణములో స్నేహితుడి తొందరపాటుకి రావుకి కోపం వచ్చి రెండు రోజులు మాట్లాడటం మానేశాడు.

పరాత్పరరావు ఆ రాత్రంతా తనని పుట్టించిన దేవుడిని.... జుట్టు తెల్లబడుతున్నా పెళ్ళి చేయని తండ్రిని ఓపికున్నంత వరకూ తిట్టి శోషొచ్చి పడుకున్నాడు తెల్లవారు జామున.

అప్పటి నుంచి అమ్మాయిలను చూస్తేనే భయంగా ఉంటుంది. "నాకు ఈ జన్మలో పెళ్ళయ్యే యోగం లేదా!" అని బాధ పడుతూ భారంగా రోజులు గడుపుతున్నాడు.

రాత్రయింది. మళ్ళీ తెల్లవారింది. ఆ రోజు సాయంత్రం రావు ఊరి నుంచి వస్తానని వ్రాసాడు ఆఫీసరు నడిగి తలనొప్పి వంకతో పర్మిషన్ తీసుకుని ఓ గంట ముందుగా ఆఫీసు నుంచి బయటపడి స్టేషన్‌కి చేరాడు.

ఈవినింగ్ ఎడిషన్ న్యూస్ పేపరు, వీక్లీ కొని అవి తిరగేస్తూ ట్రైన్ వచ్చే వరకూ ప్లాట్‌ఫారమ్ మీద కాలక్షేపం చేశాడు.

రైలు వచ్చి ఆగింది. చిరునవ్వుతో ద్వారం దగ్గర నిలబడి చెయ్యి ఊపుతున్న రావు కనిపించే సరికి పరాత్పరరావుకి పట్టరాని సంతోషం కలిగింది. గభాల్న వెళ్ళి స్నేహితుడ్ని కౌగలించు కున్నాడు.

నవ్వుతూ స్నేహితుడిని వదిలి – "ఏమిటిరా సంతోషంతో చిన్న పిల్లాడిలా ప్రవర్తిస్తున్నావ్" అంటూ విసుక్కున్నాడు రావు.

ఇద్దరూ లగేజి మోసుకుంటూ స్టేషన్ బయట కొచ్చారు.

ముందుగా రావు ఉంటున్న రూమ్‌కి వెళ్ళి లగేజి వదిలించుకుని ముఖాలు కడిగి నీట్‌గా తయారయ్యారు రూమ్ లాక్ చేసి హోటల్‌కి వెళ్ళి కాఫీ టిఫిను ముగించారు. ఆ పైన తీరిగ్గా నడుచుకుంటూ దగ్గరలో ఉన్న పార్కుకి వెళ్ళి ఓ మూలగా కూర్చున్నారు.

సమయం కొరకు ఎదురు చూస్తూ అప్పటివరకూ నిగ్రహించుకున్న పరాత్పరరావు– "రావు, నా ప్రాణం తీయక త్వరగా నీ ప్లాను చెప్పరా బాబూ!" అంటూ గడ్డం పట్టి బ్రతిమాలు కున్నాడు.

"ఈ దెబ్బతో మీ నాన్న కట్నం సంగతి మర్చిపోయి

పరాత్పరుడి పెళ్ళి గోల

నీకు త్వరగా పెళ్ళి చెయ్యాలని ఆరాట పడతాడు" రావు సిగరెట్ వెలిగిస్తూ అన్నాడు.

"అదే.... అదే.... పెళ్ళి జరిగే మార్గం ఎలా అని! త్వరగా చెప్పరా నీ ప్లాను ఏమిటో!" ఆరాటంగా అడిగాడు పరాత్పరరావు.

రావు స్నేహితుడి చెవిలో కాసేపు గుడిగుడి లాడాడు.

రావు మాటల భావం అర్థ మయ్యే సరికి పరాత్పరుడి పెదాలు చిరునవ్వుతో విచ్చుకున్నాయి.

క్రమ క్రమంగా రెండు పెదాల మధ్య దూరం ఎక్కువై బిగ్గరగా పగలబడి నవ్వాడు

"ఒరే! ఏమిటా నవ్వు! సంతోషం ఎక్కువై నీ గుండె ఆగి పోయిందంటే బ్రహ్మచారిగానే జన్మ ముగిసి పోతుంది జాగ్రత్త" హెచ్చరించాడు రావు.

"అయితే నవ్వను- పెళ్ళి కాకుండా చావను" టక్కున నోరు మూసుకున్నాడు పరాత్పరరావు.

* * * *

లోకనాథం భోజనం చేసి వరండాలో పడక కుర్చీలో తీరిగ్గా కూర్చుని చుట్ట కాలుస్తున్నాడు.

ఇంతలో పోస్ట్‌మెన్ వచ్చి గులాబీరంగు కవరు అందించాడు.

సెంటువాసన ఘుమఘుమలు ముక్కు పుటాలకు సోకాయి.

"కవరు బరువుగా ఉందే? ఎక్కడ నుంచి వచ్చిందబ్బా!" అనుకుంటూ కవరు చించాడు.

ఫోటోలు రెండు కాళ్ళ దగ్గర పడ్డాయి.

అందుకుని పరీక్షగా చూశాడు.

లోకనాథం గుండెలు గుభేల్ మన్నాయి.

అయిపోయింది. తన ఆశలన్నీ బూడిదపాలై పోయాయి.

కొడుకు ఎవరో అమ్మాయితో దిగిన ఫోటో అది. కలర్ ఫోటోలో ఆ అమ్మాయి తన కొడుక్కంటే కూడా బావుంది. రెండో ఫోటో కూడా వాళ్ళదే! పోజులు మార్పు.

"ఓరే నాయనా! ఎంత దెబ్బ కొట్టావురా! అమాయకుడివని నమ్మినందుకు నిలువునా ముంచావు గదరా నీ తండ్రిని. నలుగురిలో నవ్వులపాలు చేశావు!"

లోకనాథం గుండె బాధతో కణకణా మండుతూంది.

కొడుకు పెళ్ళి దగ్గరుండి చూడలేక పోయినందుకు కాదు ఆ బాధ.

అలా కళ్ళముందు వెండి పళ్ళెంలో పట్టు వస్త్రంలో చుట్టిన నోట్ల కట్టలు కనిపించి అతన్ని ఊరిస్తున్నాయి

లోకనాథం భార్య లోపలి నుంచి ఎప్పుడు వచ్చిందో. ఫోటోలు తీసుకుని చూసి కోడలి అందానికి మురిసి పోయింది.

ఇప్పటికైనా కొడుకు మేలు కొన్నందుకు పొంగి పోయింది.

కవరులో ఓ చిన్న ఉత్తరం ఉంది.

విప్పి చూశాడు లోకనాథం.

మీ అబ్బాయి ఈ ఫోటోలో అమ్మాయితో సినిమాలు- షికార్లు తిరుగు తున్నాడు. ఎక్కడ చూసినా వాళ్ళిద్దరే త్వరలో రిజిష్టర్ మ్యారేజ్ చేసుకో బోతున్నారు. మీరు వెంటనే వెళ్ళి అతని కాళ్ళూ చేతులు కట్టి లాక్కొచ్చి ఏదో సంబంధం చూసి ముడిపెట్టండి. ఆలస్యం జరిగితే మీ అబ్బాయి మీకు కాకుండా పోతాడు. త్వరపడండి.

ఇట్లు,
మీ శ్రేయోభిలాషి

"అమ్మయ్య! ఇంకా పెళ్ళి చేసుకో లేదన్న మాట. లోకనాథం గుండెలు కుదట పడ్డాయి.

వెంటనే ప్రయాణ మయ్యాడు కొడుకుని తీసుకు రావటానికి.

రూమ్‌లోకి కాలు పెట్టగానే అతనికి కనిపించిన దృశ్యం అతన్ని మరేం ఆలోచించ నివ్వలేదు.

తనకు పంపిన ఫోటో లాంటిదే కొడుకు ఎదురుగా పెట్టుకు కూర్చుని మురిసి పోవటం చూసి వళ్ళంతా కారం పూసుకున్నట్టు భగ్గుమంది

తండ్రిని చూసి తెల్లబోయిన కొడుకు నోరు నొక్కేసి బట్టలు వేయించి రూమ్ తాళం పెట్టి ఇంటికి తీసుకు వచ్చేశాడు.

కొడుకుని ఓ గదిలో పెట్టి తాళం పెట్టాడు.

అతనికి కావలసిన వన్నీ తల్లి- "ఇదేం ఖర్మరా బాబూ నీకు!" అని ఏడుస్తూ అందిస్తూంది

నాలుగు రోజుల్లో సంబంధం చూసి నిశ్చయించాడు. అమ్మాయి అందమైనది. కట్నం ఇవ్వకపోయినా ఆ అమ్మాయి అందం వినయం చూసి ముచ్చటపడి, ఆ సంబంధం నిశ్చయించేశాడు లోకనాథం.

కట్నం కోసం ఆశతో ఎన్నో మంచి సంబంధాలు పోగొట్టు కున్నాడు ఇప్పుడు కట్నం కావాలంటూ కూర్చుంటే కొడుకు మనసు మారిపోయి ఆ పట్నంలోని వగలాడిని పెళ్ళాడేస్తా డేమో అన్న భయంతో కట్నం సంగతి ఎత్త లేదు. అతని మనసు గిజగిజలాడుతున్నా నలుగురిలో పరువు నిలబెట్టు కోవటం కోసం, "నేను కట్నం తీసుకోనోయ్ మా అబ్బాయికి" అని ఆదర్శాలు వల్లించాడు.

పెళ్ళి పనులు జోరుగా జరిగి పోతున్నాయి. పరాత్పరరావు మనసు సంతోషంతో కుప్పి గంతులు వేస్తూంది.

తండ్రి కనపడినప్పుడు మాత్రం 'నేనీ పెళ్ళి చేసుకోను. నా లైలానే చేసుకుంటా!" అంటూ ప్రేమ డైలాగులు చెప్పి, ధాం.... ధూం అంటున్నాడు.

"నువ్వు నీ పోర్షన్ సరిగ్గా చెయ్యకపోతే నీకు పెళ్ళి జరగదు' అని రావు భయ పెట్టటంతో కాస్త ధైర్యం తెచ్చుకుని యాక్షన్ చేశాడు పరాత్పరరావు.

పరాత్పరరావు పెళ్ళి జరిగి పోయింది. పెళ్ళి కూతురు సుందరిని చూసి అతని మనసు తెగ సంబరపడి పోయింది.

పెళ్ళికి వచ్చిన రావుని దూరంగా లాక్కు వెళ్ళి రెండు చేతులూ పుచ్చుకుని- "ఒరే ఈ జన్మలో నీ ఋణం తీర్చుకోలేనురా!" అంటూ కృతజ్ఞతగా చెప్పాడు.

"నీ పిల్లలకి కట్నం తీసుకోకుండా పెళ్ళి చేస్తే నా ఋణం తీరినట్టే!" రావు నవ్వుతూ భుజం తట్టాడు.

"తప్పకుండా! నీ కిచ్చిన మాట నిలబెట్టు కుంటాను" పరాత్పరరావు హామీ ఇచ్చాడు.

రావు కాలేజీలో చదివే రోజుల్లో మీసాలు రానప్పుడు నాటకాల్లో స్త్రీ పాత్రలు వేసేవాడు. చక్కగా అందంగా ఉన్నా వంటూ ఫ్రెండ్స్ సరదాగా ఫోటోలు తీశారు

ఇప్పుడు ఆ ఫోటో పక్కన పరాత్పరరావు ఫోటో ఉంచి ఇద్దరూ కలిపి తీయించుకున్న ఫోటోలా తీయించాడు రావు. కేవలం అది ఫోటోగ్రాఫ్ ట్రిక్.

ఆ ఫోటో రావుదని పరాత్పరరావు ఏ అమ్మాయితో కలిసి తిరగలేదని అంతా రావు ప్లానులో భాగమని ఆ శ్రేయోభిలాషి రావు అని ఆ నాటకమంతా పరాత్పరరావు కోరికపై జరిగిందని లోకనాథానికి ఎప్పటికీ తెలియదు. తెలిసే అవకాశమూ లేదు! □